

rente for Enten efter Skolelærere, som blive ansatte efter den 1ste Januar 1892. Den sidste Paragraf vedrører Fortiden, nemlig nogle Læreres eller afdøde Læreres Entes Retsstilling i Anledning af den Maade, hvorpaa disse tidligere have faaet sikret Overlevelsesrente. Jeg skal tillade mig at tale om hvert af disse Afnit for sig. — Hvad det første Afnit angaar, da kan jeg meget vel billige Lovforslagets Fremkomst. Det er naturligt, at man for disse offentlige Funktionærer opstiller de samme Regler, som ellers gælde for Embedsmænd, hvem der paahviler en Forpligtelse til at sikre Overlevelsesrente. Naar man paa Embeds- og Bestillingsmænd lægger en saadan Forpligtelse, er det ogsaa naturligt, at man søger, saavidt det overhovedet lader sig økonomisk forsvare, at ordne Forholdet for dem paa den hensigtsmæssigste Maade. Jeg kan ikke se andet end, at det er fuldstændig ret og billigt, at man nu redresserer, hvad man fejlede i 1856, nemlig ved ikke at stille Almue-skolelærerne paa samme Maade som de øvrige Embedsmænd. Jeg skal for saa vidt anbefale disse Paragraffer, kun at jeg skal sige, at jeg ikke synes om Slutningen af § 4, idet den indsætter en Bestemmelse, der efter min Mening er ufornudden, og, hvis den bliver vedtagen, kan have til Følge, at der paaføres Skolefondene en Udgift. Den indeholder den Bestemmelse, at det paaligger Regnskabsføreren ved enhver Maanedes Begyndelse af Skolefondene fortrinshvis at indbetale til Anstalterne de forfaldne Præmier, for de i Skoleraadskredsen ansatte Lærere, saaledes at Statskassen indestaar Anstalten for Betalingen mod Regres til Skolefondene. Det er en overflødig Bestemmelse, idet vi i § 21 i Loven af 8de Marts 1856 have en Bestemmelse, som er fuldstændig tilstrækkelig, den siger: „Forsømmer en Lærer at opfylde den ham paahvilende Forpligtelse, udredes hans Bidrag forstudsvis af Skolekassen“, og saa er der nærmere Bestemmelse om, hvorledes Skolekassen faar det igen. De fleste Lærere, nemlig dem, med Hensyn til hvis Helbred, der ikke er noget at udsætte, er alt nu forsikrede i Livrenteanstalten, og der er ikke nogen Grund til at forandre de Regler, som nu gælde med Hensyn til Indbetalingen af Præmierne i Livrenteanstalten, fordi der kommer nogle flere, o: forholdsvis færre til. Den nugældende Bestemmelse er god og hensigtsmæssig og vil ikke volde Regnskabsførerne ved Skolefondene Besvær. Det veed enhver, som har med Livrenteanstalten at gøre, at man skal indbetale Pengene i Live, og det er forholdsvis saa, der ikke gøre det.

§ 4 gaar derimod ud paa at bestemme noget langt videregaaende, nemlig paa, at Livrenteanstalten ikke skal have med Debitor at gøre, men skal høre Beløbene hos Skolefondene, saa maa disse se at faa Pengene hos Skolelærerne. Man kan være vis paa, at faar man denne Ordning, ville Skolelærerne ikke blive prompte til at betale deres Præmier, og Skolefondskassen vil saa megen Ulejlighed med at indkassere disse Beløb. Jeg kan ikke se andet, end at man bliver nødt til at give Skolefondsregnskabsførere noget større Lønning, medens det, som det nu er, er overmaade godt. Jeg finder derfor, at denne Bestemmelse kunde udgaa af Paragraffen, og i dens Sted, hvis man finder det fornødent, sige, at der bliver i et og alt at forholde sig efter Loven af 8de Marts 1856.

Medens jeg saaledes i det væsentlige kan slutte mig til den første Del af Lovforslaget, kan jeg ikke tiltræde den sidste Del. Sagen er jo den, at Spørgsmaalet er kommet frem paa Grund af Bestemmelsen i Loven af 8de Marts 1856, saaledes som den lyder. Havde man da faaet den samme Ordning som for Embedsmændene, var dette Spørgsmaal ikke fremkommet. Paa Grund af Lovens Forskrifter have de svagelige Lærere faaet en anden Stilling end svagelige Embedsmænd, og saa mener man, man skal staffe dem en Bonus, og den skal udredes af Skolefondene. Jeg kan imidlertid ikke se, hvorpaa dette støttes. Der er meget stor Forskel mellem Embedsmændenes Forhold til Livrenteanstalten og disse enkelte Skolelæreres Forhold til Skolefondene. Sagen er jo nemlig, at med Hensyn til Embedsmændene har Livrenteanstalten haft baade de gode og de daarlige, og de gode have været de fleste, og selvfølgelig har det Tab, som har været lidt ved dem, som havde det daarlige Helbred, været langt overstredet af det Overskud, som de, der have haft godt Helbred, have givet. Havde man givet vore Skolefond den Ordning, at alle Lærere skulle have forsikret deres Liv i Skolefondene, saaledes at disse altsaa havde haft samme Vilkaar som Livrenteanstalten, nemlig at nogle tabtes der paa, andre tjentes der ved, saa kunde man sagt, at Skolefondene kunde gøre det samme som Livrenteanstalten, men naar man nu kun har haft de daarlige Individier, der ikke kunne blive forsikrede i Livrenteanstalten, og har haft dem til den ordinære Præmie, som svares i Livrenteanstalten, og derfor har haft et positivt Tab, saa kan jeg ikke rigtig forstaa, hvorledes det skal begrundes, at Skolefondene skulle udbetale Bonus. Livrenteanstalten har udbetalt Bonus af det